

החברותא

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 19

בס"ד ערב חג הפסח י"ד ניסן תשנ"ו

דבר החברותא

העריכה מרוב התפרדות, אבל טרם שנחמצה העיסה, חלקיה - המים והקמח - מתערבים ומתדבקים זה לזה וכשאופים אותה תיכף מתקבל גוש מלוכד וקשה סמל האחדות, ונצטו בני לאכול מצה בפסח כדי ללמדנו שרק ע"י שהשלכנו את הפירוד והדלטוריא גאל ה' אותנו ממצרים וזהו גם טעם איסור חמץ בימי הפסח שנדע להזהר מפירוד ומריב ומדון עכ"ל.

הא רעוא מן שמיא להסיר מאתנו את הגורמים המפריעים לאחדות ונוכה בכוחות מלוכדים בהתגלות כבוד ד' בכל העולם ובתיקון מלכות שדי ונוכה לאכול מן הזבחים ומן הפסחים בבית שלישי בב"א.

מצאים אנו לקראת חג הפסח הקרב ובא עלינו לטובה ומקווים אנו שיקוים בנו דברי חז"ל "בניסן נגאלו ובניסן עתידים ליגאל" ואולם מצווים אנו לעשות מה שביכולתנו לקרב הגאולה והוא ענין "האחדות", ובפרט בימים האלו שמסוגלים ביותר לזה. וכמו שאנו רואים בציווי התורה באכילת מצה שהוא ענין המסמל את האחדות וחמץ שהוא ענין הפירוד.

גר"ז סורוצקין בספרו אזנים לתורה כותב בענין הזה וז"ל "ושמרתם את המצות" (שמות י"ב כ) החמץ מראה על התפרדות שחלקי העיסה מתפרדים זה מזה מחמת החימוץ והיא מתנפחת ועולה בגודל, ויש שהיא יוצאת מן

פנינים יקרים

נטויה על כל ישראל להשפיע להם כל טוב ורחמים גדולים, וזהו וגאלתי אתכם בזרוע נטויה... ד. ולקחתי אתכם לי שתהיו דבקים בה' וידעתם באמונה שלמה כי אני ה' אמן כן יהי רצון (אורח לצדיק וארא)

מצה זו וכו' שלא הספיק בצקת אבותנו להחמיץ עד שנגלה ממ"ה הקב"ה הרב ז"ל בסדור פירש כי מצה כמו שהיא בלי התנשאות שהוא חמץ הגסות שמנשא עצמו ועולה בנפיתו. וע"י שהיה להם גלוי שכונה היה נשאר מצה ע"ש.

וכן כתוב בזה"ק פר' פנחס כי ההפרש בין חמץ למצה היא נקודה אחת שבין ה' לח' ע"ש, כי ה' היא הנקודה בתוך הדר' שיודע שאין לו כלום רק הנקודה הפנימית שנתן השי"ת וע"י שממשך הנקודה לעצמו ונעשה ח' הוא חמץ ע"ש. (שפת אמת - פסח)

דברו אל כל עדת ישראל ויקחו להם איש שה לבית אבות (שמות יב, ב.) ויקחו להם איש רצה לומר שיבחרו איש צדיק שיבא ע"י להדבק ולהתקשר בשרשם כנ"ל, שה לבית אבות ר"ל בית אבות רמו לשרשם, ר"ל כשתהי' מוכנע כשה לפני הצדיקים תוכל לבא להדבק בשרשן. וזהו אזהרה לכל עדת ישראל דהיינו הענפים שיאחזו בשרשם ע"י הצדיקים. (נעם אלימלך פר' בא)

והוצאתי אתכם (שמות ו, ז.) נאמר כאן ארבע גאולות כי רצה לומר שבהאמונה שיש להאדם הוא ניצול מארבע דברים. א. מעול הגלות שלא לסבול אותה כ"כ, וזהו והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים. ב. שאין צריך לעבוד הרבה בשביל המזונות כי כשיש לו אמונה הוא ממשיך ברכה במעשה ידיו, וזהו והצלתי אתכם מעבודתם... ג. כשאדם יש לו אמונה אז ידו

לונדון, תשל"ג

לאחד שסבל יסורים גדולים

אותך מן השמים שתתעורר מהשינה העמוקה, ואנא התאבק שדברי הנ"ל יהיו במציאות עבודה של ביטול בפני האין סוף, את זה אפשר להשיג דווקא ע"י יסורים שאמנם הם עלולים להפוך אותך למציאות אכזרית של מסכנות, אבל הם גם המציאות היחידה המסוגל לקשר בינך ובין בוראך בחינת כגמול עלי אמו וכמו שמפרש רש"י ז"ל "הנני עליך כמי שאין לו ידיים ורגליים, כגולם מוטל לנגדך", וגם אם ברגע זה ובנשימה הזאת התרגלת להיות בזרוע הקליפה, השי"ת בחסדיו וברחמיו המרובים יקחך על זרועותיו ויגן עליך מן הפגעים הרעים כמו שמצינו במנשה ואפרים שנתן ה' רוחו ליעקב אבינו עד שלקחם על זרועותיו וברכם. (ראה רש"י בפרשת ויחי, פרק מ"ח פסוק ט')

בשביל לזכות לזה ראוי שתבקש מאת חי העולמים שיקשר אותך אליו שתזכה להפוך את הסיבות שזה עבודת הגוף לעבודת הנפש, אז תצליח ותזכה לבנות בית נאמן בישראל עם הזיווג הנכון במהרה דידן ברחמי ה' המופיעים כברך.

אני מקווה שמכתבי ימצא אותך בבריאות, בשלמות ובשמחה בלי הפסקה בכדי שתוכל להגיע לכל הכל בלי כבדות הגוף ובשמחת נפש מלאה.

... והיסורים שאתה עובר הם באמת תענוג אמיתי מאחר ועי"ז אתה מגיע לביטול גופך ותיקון שורש נשמתך שחוצבה ממקור האמת והנשמות, שצריכות למסור עצמם על פרסום שמו יתברך בכל דור ודור,

ההתקדמות האיטית שלך בשטח זה נובע מפני שבמקום שתקח את היסורים להתקשרות עם האמא שלך הקוראת לך לדבוק בה, אתה מוצא ביסוריד סיפוק אחר, סיפוק מפינוק של עצבות ומסכנות וזה מביא לך בלבול במוחך ועקב זה נמשכים עדיין יסוריד כל היום ועד עתה לא הגעת למטרתך שהיא מסירות נפש מטעם נשמתך בחינת רבי עקיבא, שכל ימיו היה מצטער מתי יבוא פסוק זה לידו ...

אבל עדיין לא מאוחר, עוד חזון למועד ועוד יש לנו תקווה רבה במלחמתנו את מלחמת הנצחון הנצחי, שיקשר אותך למחוז חפצך לחיי עולם, נצח נצחים, עם תענוג של כלות הנפש, מתוך התפשטות הגשמיות, ותזכה לראות ולהנות מזיו השכינה וכל זה בגלל עבודתך ויסוריד שהביאוך למצוא את צור מחצבתך ועי"י נהפך גופך, רוחך, נפשך, ונשמתך למציאות נצחיות של הבורא הקיים לעד ולנצח נצחים.

חגור חרבך על ירכך גבור הודך והדרך ואל תיבהל משום סיבה ששולחים לך לעורר

שלשה דברים נתקשה משה רבנו ע"ה, שרצים, מנורה, וקידוש החודש. רמז לשלש דברים הנ"ל שחייב האדם להתנהג בהם. דהיינו לחשוב רוממות א"ל יתברך ושפלות עצמו בכל יום תמיד. ובכל זה צריך להיות הצנע לכת בסתר ולא בגלוי בהתבודדות יחידי בכל מעשיו בעבודתו יתברך שמו. וזה רמז שרצים על דרך שאמר התנא (אבות ב. א.) ולאן אתה הולך למקום עפר רמה ותולעה זה שפלת האדם. ומנורה רמז לרוממות א"ל יתברך כנ"ל. וקידוש החודש רמז שצריך האדם לחדש בכל יום הקדושה הזאת לקדש עצמו במחשבות הנ"ל. (נעם אלימלך פרי תרומה)

אגרות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

ניסן תשל"ג

איך לחיות עם קוב"ה תמיד

אותנו בחיקו. אלא שעלינו לחוש את עצמנו כמו התינוק הזה שאין לו בעולמו רק האמא וזה כל מחשבתו. ומוזה יגיע לביטול גמור ממש בחינת "אין" ואפס - אז יש לו אחיזה בהש"ת.

אתה כותב במכתבך "קשה מאד לחיות חיים שיש בהם קשר תמידי עם הקב"ה", אבל הכונה היא להיות קשור עם עצמך כי האדם צריך להכיר את מקומו הוא, כמו שאמר קהלת "מקומך אל תנח" אלא שבכל מקום שם הקב"ה, וכמו שאמר רבינו בחיי "דעו את עצמכם ותדעו את בוראכם" (בראשית).

אדם הקשור עם עצמו ויודע את ערכו ללא כחל ושרק רק עם נקודת האמת הפנימית, הוא קשר עם קוב"ה היחיד בעולמו ואין בלעדו מאומה. אלא שלכך צריכים לשבר את האנוכיות ולדעת כי כל תורתו וצדקתו וכל מעשיו רק מהשמים, ואפילו התגבר על יצרו, לא הוא זה שהתגבר אלא הסיבה מאת מסבב הסיבות, אי אפשר להגיע לשלימות הו"ה רק אחרי ביטול גמור של כל הרצונות והמאוויים שלו, כי אם נמצא שמץ אחד של עצמיות הרי זו גסות הרוח וגאווה, וע"ז אומר הקב"ה "אין אני והוא יכולים לדור במחיצה אחת"

. וכשהאדם עובד על עצמו שיגיע לדרגה זו הוא זוכה לאורות של שבעת ימי בראשית שגנו הקב"ה לצדיקים לעתיד לבוא.

בכבוד רב ובברכת חג כשר ושמח

אני רואה שתפסת את הנקודה שאין בורחים מהכאב אחרי שהכאב עצמו הוא האדם, וכשם שהאדם אינו יכול לברוח מעצמו, כך לא יכול לברוח מהכאב המלווה אותו כל החיים. הכאב רק צריך לעורר "מה אנו מה חיינו" וכך באים להכרה שהכל מאתו יתברך ומתקשרים עם אבינו שבשמים. משל לבהמה ההולכת ביער ומפחדת פחד מות מהזאבים שיכולים לטרוף אותה כהרף עין. פתאום היא מקבלת חבטה הגונה מהרועה ההולך אחריה. היא מרגישה כאב מהחבטה הזאת, אבל יחד עם זאת היא מתמלאת שמחה עצומה: אם קבלתי חבטה מהרועה, משמע שהוא הולך אחרי ושומר עלי, כמה מאושרת הנני.

ולגבי האדם זהו בבחינת "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי". כשהאדם מקבל חבטה צריך לקבל זאת בתור רמז מהשמים להתעורר משנתו ותרדמתו. אם השמש של בית הכנסת מעורר את בעל הבית לסליחות, הוא נותן זכה בדלת, מתעורר האיש, הוא מפסיק לדפוק, אם לא מתעורר ממשיך לדפוק עד שמעורר אותו. אם כן מדוע צריך האדם את הדפיקות והמכות, הרי יכול להתעורר בדפיקה הראשונה.

והעיקר להיות בשמחה שאנו בנים למקום, בבחינת "כגמול עלי אמו" והרי התינוק שנמצא בחיק אמו מתרפק על חיק אמו וכשהוא מרגיש בקרבתה, הוא שמח ושבע, כך אנו צריכים להרגיש שהקב"ה מחזיק

אמרים קצרים צפ"י דברי אל"ה הרא"ה e'le'le שכתב הר"ר גדליה סג"ל e'le'le

פעם למחרת ליל הסדר: שאלתי את הרא"ה שליט"א בתורה כתוב "מרורים יאכלוהו" ולכן אוכלים מרור בפסח, ובירושלים המנהג לאכול "חסה", והדבר תמוה שהרי לא מרגישים בזה טעם של מרירות כי אם מעט מאד? ענה לי על אתר: כמה שאתה מרגיש מרירות בחסה - פחות מזה מרגישים את "וימררו את חייהם בעבודה קשה" ולפי דברי רש"י (בא י"ב ה') "וציוס לאכול מרור זכר לוימררו את חייהם" ולפי הרגשת מרירות אבותינו אצלנו, טעם המרור שאנו אוכלים החסה יותר מזה.

חז"ל אומרים ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי. הסביר הרא"ה כי הכוונה שישאל ראו התגלות אלוקית גדולה כזו וזכו להסתכל על תפארת עוזו בגלל שהחזיקו את עצמם בבחינת שפחה, בדרגה פחותה כזאת.

כתוב בתהלים (ס"ח כ"ח) "שם בנימין צעיר רודם שרי יהודה רגמתם", אומר שם רש"י כי שבט בנימין עבר בים סוף בראש כל השבטים, ואח"כ "שרי יהודה רגמתם מתקנאים בהם וזורקין בהם אבנים" והם עברו בו. היינו שתחילה עברו אנשי בנימין בתוך הים ואח"כ רגמו אותם אנשי יהודה ונאלצו לצאת ואז נכנס נחשון בן עמינדב בראש שבט יהודה לים ואחריו כל השבטים. הדבר מאד מאד תמוה, האם בדבר זה עושים מחלוקת "מי יעבור בראש" ואם שבט בנימין הקדים צריכים לרגום אותם באבנים כדי שיהודה ילך בראש, כך מתנהגים אנשים גדולים? ואמר הרא"ה שאין הדבר כה פשוט כפי שאנו חושבים, אלא מכיון ששבט בנימין נכנס לים ראשונה במסירות נפש אין הקב"ה מקפח שכר כל בריה והם זכו למלכות ראשונה ע"י שאל המלך. אך כאן נתעוררו שבט יהודה שידעו כי המלכות מגיעה להם כמו שברך להם יעקב אבינו באמרו "לא יסור שבט מיהודה" וגם לעתיד לבוא דוד מלכנו משיח צדקנו, וזה ששבט בנימין קפצו לים וקבלו את המלוכה בימי שאול, זה יגרום רק לצרות ולפירוד. משאול המלך יצא בנו מפיכוש ודוד קבל עליו לה"ר ומזה יצאה הפרדת המלוכה ולפי דברי חז"ל (שבת נ"ו) "אלמלא קבל דוד לה"ר לא נחלקה מלכות בית דוד ולא עבדו ישראל ע"ז ולא גלינו מארצנו". את כל זה ראה ברוח קדשו נחשון בן עמינדב ולכן לא ראה דרך אחרת אלא ללכת בכח ורגם אותם באבנים עד שחזרו ואח"כ קפץ נחשון בים ואחריו כל ישראל, וזכה למלכות בית דוד. ועדיין היו מרגנים במחנה ישראל כי לא טוב עשה נחשון, עד שאמר הקב"ה למשה אצל קרבנות הנשיאים שהיתה השאלה מי יקריב לראשונה, אמר לו: נחשון יקריב לראשונה מפני שקפץ תחילה לים! (מדרש רבה פ' נשא) אז ראו וידעו כל העם כי רצויים היו מעשה נחשון אצל הקב"ה.

אמר כל המרבה לספר ביציאת מצרים - הרי זה משובח, והמפרשים עומדים על כך שהיה צ"ל "יש לשבח" לאיש הזה המספר ביציאת מצרים, ואמר הרא"ה שהכוונה להקב"ה שהוא הוא המשובח ומפואר, כי מסיפורי יציאת מצרים יוצא לשבח לא-ל בורא עולם.

השמחה במעונם

להר"ר חיים גולדשטיין ולמשפ' להולדת הנין
להר"ר מרדכי וילקומיץ ולמשפ' להולדת הנכד
להר"ר אמנון כוודר ולמשפ' להולדת הבת

אפשר לקבל את גליון ה"חברותא" במקומות כדלהלן: ביהכנ"ס "אמונת ישראל" רח' חפץ חיים 34, בבית הרב רח' יוסף הנשיא 5, רמות: בביהכנ"ס ברח' רובין 18, בית צפפה: אצל הר"ר אברהם הררי, בניברק: משפ' שכטר רח' האדמו"ר מגור 22
כל המעוניין לקבל את הגליון בביתו ישלח למערכת, פרטים אישים בצירוף דמי משלוח בסך 35 ש"ח לשנה

גליון זה נדפס לעי"נ הר"ר שלמה זאב בן ר' שמואל ז"ל נלב"ע י"א ניסן
ולע"נ מרת הענע בת ר' אברהם אבא ע"ה נלב"ע ט"ז ניסן ת.נ.צ.ב.ה.

חברי המערכת
י.ל. פרוש
מ. קלידס
כתובות המערכת
דפוס חורב
עדני 3 ירושלים